

DR. J. E. MOSSONG

O. S. B.

APOŠTOLÁT,
NA KTERÝ
SE
ZAPOMÍNÁ

PŘEROV MCMXXIX

Cena Kč 6.80

MODLITBA O LÁSKU

*(Sv. Terezie Ježíškova
prosila, aby se tato mod-
litba za ni konávala i po
její smrti.)*

*Milosrdný Otče, ve jmé-
nu tvého sladkého Ježíše,
Panny Marie a všech
svatých prosím tě, roz-
nět nás svým duchem
lásky a dopřej nám mi-
losti, abys byl naším při-
činěním velice milován
i od jiných.*

Amen.

APOŠTOLÁT, NA KTERÝ SE ZAPOMÍNÁ

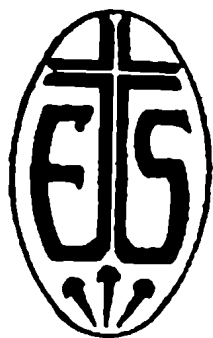
J. E. MOSSONG O. S. B.

APOŠTOLÁT,

NA KTERÝ

SE ZAPOMÍNÁ

MODLITBA A OBĚŤ ZA KNĚZE

1929

Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie

v Přerově

No. 6.281

IMPRIMATUR

Olomucii, die 7. Junii 1929

Josephus Vyvlečka,

Praeses a. e. Consistorii

Věnováno našemu milovanému arcipastýři

J. M. ndp. arcibiskupu

Msgr. Dr. LEOPOLDU PREČANOVÍ

k čtyřicátému výročí jeho kněžství

ÚVOD

Toto dílko není vědecké pojednání a nečiní si nároků na klasickou formu. Podnět k němu dala a napsala je láska k stavu kněžskému, ke kněžím a k duším.

Není až nápadné, jak často i zbožné duše přísně posuzují kněze světské i řeholní, ale jak málokdy se za ně modlí?

Psává se tu a tam, že se máme modliti o kněze, ale je nápadné, jak dlouho třeba hledati, i ve velkých klášterních knihovnách, nežli se najde třeba i nepatrný článkuček o tom, jak je důležité modliti se za kněze.

Tímto dílkem se předmět daleko nevyčerpává. Za každý pokyn a radu v té věci budu velmi vděčen.

Rádi bychom tímto spiskem také aspoň poněkud přispěli k řešení aktuální otázky o laické výpomoci v duchovní správě a důrazně upozornili, že modlitba a oběť jsou dva velmi důležité nadpřirozené prostředky této výpomoci, prostředky, jichž si obyčejně velmi málo vážíme.

Při zmínce o organizaci modliteb a obětí

za kněze uvádíme jen sdružení a spolky církevně schválené.

Kéž Bůh požehná této skromné práci, aby její četba vnukla mnoha duším přání, aby se samy mnoho modlily a mnoho obětí přinášely a také jiné povzbuzovaly k modlitbě a k oběti za kněze světské i řeholní, kteří pracují na vinici Páně.

*V opatství svatého Mořice a sv. Maura
v Clerfu (Lucemburk) na slavnost sv. Josefa
19. března 1928.*

Spisovatel.

I

PROČ SE MUSÍME MODLITI A OBĚTOVATI ZA KNĚZE A S KNĚŽÍMI?

*Z celé duše své boj se Pána,
a jeho kněze měj za osoby posvátné.
Ze vší síly své miluj Tvůrce svého,
a služebníků jeho neopouštěj!*

Sir. 7, 31.

1. NAČ SE MÁLO PAMATUJE

Všude se volá po kněžích, doma i v misiích. Horlivé duše sbírají příspěvky na studie chudobných jinochů, kteří se chtějí věnovati kněžství. Ale víc ještě než hmotná podpora prospívá modlitba. V tak důležité věci, jako je nedostatek kněží, je třeba opírat se o modlitbu a o milost, o Boha, jediného dárce všeho dobra.

Milost se opírá o přirozenost. Ale věci nadpřirozené jsou mocnější než věci při-

rozené. Bůh je všemohoucnost, člověk bez Boha je samá malomoc. Máme a musíme užívat i prostředků přirozených, lidských snah, osobního vlivu, hmotné podpory. Ale jako lidé věřící musíme pracovat o vítězství především nadpřirozenými zbraněmi. „Nestaví-li Hospodin domu,“ marně se scházejí podpory peněžité, „marně se lopotí, kteří jej stavějí.”¹

Ale nestačí, abychom si vychovali mnoho kněží, potřebujeme především kněží horlivých, kněží svatých.

Není nápadné, že se tolik pracuje a modlí o kněžská povolání, ale že tak zřídka slyšíme nebo čteme výzvu, abychom se modlili a obětovali za kněze již vysvěcené? Kněz se vždy musí modliti a obětovati ve jménu Církve, za Církev a za lid. Ale jak málo a jak zřídka se modlí lid za kněze!

Je to nedbalost, či zapomenutost? Snad. Ač děti vědí, že se mají modlívati za rodiče, přece se některé za ně nemodlívají. Tak vědí i věřící, že se mají modliti za své duchovní správce, a přec to činí jen málokdo; většina lidí na to ani nemyslí.

Je to nedostatek zájmu? Zdá se. Mnoho lidí chodí lhostejně kolem bližního, nestarajíce se, trpí-li nebo ne. Podobně jednají někteří katolíci. V neděli jdou na mši sv. — kéž by chodili! — o velkonočních dávají si podávati od kněží sv. přijímání — kéž by aspoň to! — ale pramálo se starají o tělesné a duchovní dobro svých kněží, jako by jim po nich nic nebylo.

Je příčinou toho smutného úkazu snad nevděčnost? Někdy ano. Zvykáme si nesčetným dobrodiním z ruky Boží, chlebu, který jíme, vzduchu, jež dýcháme, každému dni, který žijeme. Kolik z nás za to děkuje?

Nesčetná dobrodiní jsme přijali a přijímáme také od zástupců Božích. Vyučují a vychovávají nás v lásce Boží, hlásají nám evangelium, rozhřešují nás od hříchů, podávají nám tělo Páně, modlí se a obětují denně za nás, posilují a těší naše nemocné a musí někdy býti ochotni pro naši spásu vydávati se i nebezpečí nakažlivých nemocí, i smrti. Jak jim za to děkujeme? Můžeme se jim vůbec dosti odměniti dary pozemskými? Dají se věčné hodnoty, jež

dostáváme od kněží, splácti dobrem čas-
ným?

Již podle přirozené spravedlnosti se mu-
síme snažiti, abychom dobrodiní duchovní
spláceli dary duchovními: modlitbami a
obětmi, jimiž vyprošujeme kněžím milost
Boží. Vždyť ovoce této vděčnosti je zase
k našemu dobru.

Většina věřících není si dosti jasně vě-
doma povinnosti, že se má modliti za kněž-
stvo. To pochází odtud, že, pokud víme,
málo se lidu vysvětluje, jak velice je třeba
se modliti za duchovní představené. Ve
velkém katechismu zřetelně se nám uklá-
dá povinnost modliti se za duchovní vrch-
nost.

Sv. apoštol Pavel nás tomu učí, když
píše Koloským: „Modlete se zároveň i za
nás, aby Bůh otevřel našemu slovu dveře
k hlásání tajemství Kristova.”²

V Skutcích apoštolských čteme: „I byl
Petr sice hlídán v žaláři, ale modlitba ko-
nala se za něho od Církve k Bohu bez u-
stání.”³

A přece se některá duše opravdu podiví,
když ji některý kněz poprosí o modlitbu.

Snad splní jeho přání, ale nemodlí se za něho s vnitřním přesvědčením, neboť se domnívá, že to vážně nemyslí. Zdá se jim přirozenější a samozřejmější, aby kněz se modlil za ně, než aby sami se modlili za něho. Je to ovšem kněžským úřadem a posláním kněžským, vyprošovati věřícím požehnání a milost Boží, udělovati jim vlastní kněžské požehnání a dávati jim účast v kněžských pracích a utrpeních. Ale i přitom je pravda, že kněz naší modlitby potřebuje, že má na ni právo a že je naší svatou povinností, abychom se za něho modlili. Modlitba kněžská je tím dokonalejší a účinnější, čím více je kněz podporován modlitbami věřících.

Jako prostředník mezi nebem a zemí sbírá kněz svaté dary modlitby duší mu svěřených na patenu a přináší je Pánu se svými vlastními oběťmi. Čím horlivější je naše modlitba, čím vroucněji se spojuje s modlitbou knězovou a skrze kněze s modlitbou Ježíšovou, tím milejší jest Bohu náš prostředník, tím větší požehnání nám vyprošuje. Modlíme-li se za kněze, modlíme se tedy hlavně za sebe.

2. MUŽOVÉ UTRPENÍ A SVĚTLA

Věřící lid často velmi málo chápe velké potřeby kněžských duší. Nechce ani uznati, že by duše, které stavem a důstojností stojí mnohem výše než lid, mohly od něho očekávati nějakou pomoc.

Kněží mají těžkou úlohu. Mají konati dílo nejvznešenější ze všech božských úkonů: pracovati o spáse nesmrtelných duší. Ale tato práce jim vynáší více než jiným lidem jen pronásledování a utrpení. Sv. Pavel praví: „Všichni, kteří chtějí pobožně žíti v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.”⁴

Čím horlivěji kněží pracují, aby zlému duchu vyrvali nesmrtelné duše, tím neúprosnější boj vede proti nim peklo se svými pomocníky. Čím méně jsou kněží z tohoto světa, tím více je svět pronásleduje. Čím více duší zachraňují, tím větší a četnější jsou jejich utrpení.

Jako nás Pán Ježíš vykoupil křížem, tak se stávají duše účastnými ovoce vykoupení podílem kněží v Kristově utrpení. Krásným kázáním se duše povzbuzují,

ale utrpením se zachraňují. Kněží se sice málokdy svěří věřícím se svým utrpením, ale mají velmi mnoho křížů, neboť zachraňovati duše jest tolik jako trpěti. A čím horlivější je kněz, tím více křížů mu Pán Bůh posílá.

A jako pravá láska k bližnímu pokládá za svou nejmilejší a nejsvětější povinnost, aby se modlila za trpící bližní, tak se musejí soucitní věřící mnoho modliti za kněze, aby svá utrpení snášeli trpčlivě, s láskou a velkodušně.

Nese-li kněz svůj kříž hrdinně, odevzaně a s apoštolskou láskou, nejen dobře porozumí také nám v těžkých chvílích životních, ale dovede nás i potěšiti a posilniti.

Kněží mají také těžké a odpovědné poslání, aby nás vedli a řídili na cestě k nebi. Na jejich rozhodujícím slově záleží povolání, budoucnost, klid a štěstí nesčetných duší. Ale jak mohou splniti svůj nesnadný úkol, neposkytne-li jim Bůh zvláštní pomoci? Jestliže svým duchovním vůdcům vyprosíme světlo Ducha svatého, budeme i my kráčet v záři tohoto světla. Některé

duše mají pěkný zvyk modliti se vždy hodně vroucně za osvícení toho zpovědníka, kterého chtějí požádati o radu pro svůj duchovní život.

Na kazatelně musí býti kněz především mužem světla, toho světla, které má nejen osvěcovati, ale i zahřívati. Jen tehdy pronikne kazatel tmu duší a rozehřeje chlad srdcí, pochází-li jeho slovo od Boha, od božského Ducha věčného světla.

O letnicích měl sv. Petr mocné kázání, které obrátilo na křesťanství asi tři tisíce duší. Ale před tím sestoupil Duch svatý na něho a na jeho bratry, když matka Ježíšova s apoštolý, s nábožnými ženami a s učedníky napřed po devět dní „setrvali jednomyslně na modlitbách.”⁵ Nemluvil tedy sv. Petr, nýbrž Duch svatý skrze sv. Petra. A tento Duch sv. sestoupil na něho na modlitbu sv. duší.

I kněz má jen tehdy trvalý a opravdový úspěch na kazatelně, jestliže skrze něho mluví Duch svatý. Duch sv. však jej osvíti, jestliže se sám mnoho modlí a modlí-li se za něho mnoho jiných duší.

Svatá Terezie Ježíšková pravila: „Nej-

krásnější řeči největších světců bez milosti Boží nebyly by s to, aby vzbudily v duši jediný úkon lásky.”

Jeden řeholník, který byl slavným řečníkem, kázal jednou nadšeně a s velkým úspěchem. Jeho průvodce, skromný bratr laik, seděl zatím v ústraní v kostele a modlil se zbožně růženec. Kněz později poznal, že svůj úspěch musí připisovati více tiché modlitbě svého svatého spolubratra než svému učenému a nadšenému kázání.

Někteří věřící se velmi rádi modlí Zdravas, když kněz vystupuje na kazatelnu, aby Duch sv. osvítil svým božským světlem kazatele i posluchače.

3. NA CESTÁCH POSVÁTNÝCH A NEBEZPEČNÝCH

Kněžství je důstojnost tak vznešená, že jen důstojnost Matky Boží je víc. Žádná jiná důstojnost, andělská ani lidská, se jí nevyrovná.

O suchých dnech r. 1603 světil svatý František Saleský jednoho velmi zbož-

ného jáhna na kněžství. Po svěcení odcházel z kostela právě za novosvěcencem. Viděl, jak novokněz se na okamžik zastavil u dveří a ustupoval uctivě stranou, jako by chtěl dáti přednost nějaké vznešené osobě a pustiti ji napřed. Světec se tomu podivil. Před kostelem pokynul knězi a otázal se ho, proč se tak podivně choval. Novosvěcenec mu odpověděl s dětinnou prostotou: „Pán Bůh mi dal milost, že vídávám svého anděla strážce. Nežli jsem byl knězem, chodíval vždy přede mnou, ale dnes u dveří ustoupil a z úcty k mé kněžské důstojnosti mi dával přednost. Privil: »Jsem tvým sluhou a sluhou všech kněží.«”

Jestliže kněz předčí svou důstojností anděly, měl by nad ně vynikati neb aspoň se jim podobati také svatostí.

Sv. František Serafínský přijal toliko svěcení na podjáhenství a na jáhenství. Svěcení na kněžství z pokory přijmouti nechtěl. Vážně mu domlouvali, aby se nechal vysvětit, aby mohl sloužiti mši sv. Uvažoval o tom důkladně a vroucně se modlil. Jednou při modlitbě se mu zje-

vil anděl s nádobou, v níž byla zářivá tekutina, a pravil mu: „Františku, tak jasná a čistá má býti duše kněžská.” Tekutina však byla tak jasná a zářivá, že se svatý František pokládal za neschopna dosáhnouti takové vnitřní čistoty a svatosti.

Svatost je velká milost. Bez modlitby však té milosti dojíti nelze. — Chceme-li tedy míti mnoho svatých kněží, musíme o to vroucně Pána Boha prositi.

Jak snadno posuzují zástupce Boží i lidé, o kterých bychom se domnívali, že znají přikázání lásky k bližnímu a že již čtli v Písmě svatém: „Nesudte, a nebudete souzeni.”⁶ Každý si troufá pokritisovati pana faráře a pana kaplana, to a ono jim vytýkati. Ale kolik se jich modlí o to, aby se stali kněžími svatými? A přece svatost závisí na modlitbě, svatost kněžská i na modlitbě věřících. — Říkává se: „Národ má takové kněze, jaké zasluhuje.” Ano, svatý národ si vyprošuje svaté kněze, kteří jej přivádějí k svatosti ještě větší.

Není-li některý kněz tak dokonalý a svatý, jak by měl býti, taž se sebe samého, jsi-li ty tak dokonalý a svatý, jak máš

býti. Jak mnoho ses modlil a cos obětoval, abys kněžím vyprosil od Pána Boha větší dokonalost?

Kněží vědí lépe než. kdo jiný, že by měli býti světci. Trpí, vědouce, že nejsou hodni svého vznešeného úřadu, těžce nesou břemeno své velké odpovědnosti. — Vznešené poslání zachraňovati duše nesvěřil Bůh andělům, nýbrž lidem. I svatý Otec, biskupové a kněží jsou a zůstanou lidmi. Udělují se jim ovšem hojné stavovské milosti, neboť Pán Bůh podle zákona své prozřetelnosti pomáhá každému člověku světlem a silou, aby mohl splniti svůj úkol. Ale vliv stavovské milosti nezamezuje všechny nedokonalosti, chyby a nesnáze.

Sv. apoštol Pavel praví: „Každý totiž velekněz, jsa brán z lidí, ustanovuje se pro lidi ve věcech, které se vztahují k Bohu, aby přinášel dary a oběti za hříchy, (a to takový), který by mohl lítost míti nad nevědomými a bloudícími, jsa též sám obklíčen slabostí; a proto má za hříchy obětovati jak za lid, tak za sebe.”⁷

I když nemá býti kněz ze světa, musí

přece žítí a pracovati ve světě. Ačkoli má zastávati jen zájmy Boží a zájmy duší, bývají přece tyto Boží a duchovní zájmy těsně spojeny se zájmy světskými a často na nich závisí, tak jako bývá často blaho tělesné spojeno s blahem duševním.

Jako pastýř chodí za ztracenou ovcí po cestách osamělých, pustých a nebezpečných, tak i duchovní pastýř musí z vyšších zájmů choditi tam, kde mu peklo a svět klade osidla, kde se mu plnění vyšších povinností může státi nebezpečným.

Duchovní správce musí býti stále ve spojení se světem a s lidmi světskými. Zvláště poměry naší doby vyžadují, by „nalomené třtiny nedolomil a doutnajícího knotu neshasínal”,⁸ aby se často a hojně věnoval práci ve spolcích a schůzích, které náboženský život lidu nepřímou podporují, ale jeho vlastnímu vnitřnímu životu mohou někdy velmi uškoditi. Tak i úřední zástupcové svaté Stolice, ač jsou kněžími, musejí se hojně a často zabývati více méně všedními starostmi svých diplomatických styků.

Jeví-li se některý kněz nedokonalým,

nezapomínejme, že se takovým stal často právě v práci u svěřených duší. Kdyby mohl mysliti jen na svou vlastní duši, uchýlil by se do samoty, kde by se oddal modlitbě a pokání. Tak by se uchránil zlého vlivu světa, posměchu nevěrců a — to ještě více bolí — kritiky a pomluv duší mu svěřených.

Nutný styk se světem, mravní osamocení a nedostatek času na to, aby se kněz mohl dlouho a často modliti, jsou nebezpečí, která často ohrožují svatost kněžského života.

Je tedy třeba modliti se horlivě za všechny služebníky svatyně, aby je všude provázel, řídil a chránil duch modlitby a spojení s Bohem, duch vroucí lásky Boží a hlubokého vnitřního života. Jen tak budou moci se zdarem podporovati zájmy duší a vnášeti ducha Božího do světa bez nebezpečí, že sami nabudou světského ducha.

Generální ředitel Apoštolátu modlitby předložil sv. Otcí Piu XI. seznam všeobecných úmyslů modliteb na rok 1923. Na prvním místě byl úmysl, který se zdál

pro naši dobu nejnaléhavější: „Prosme Pána Boha, aby nám dal světce!” Sv. Otec četl a opravil: „Prosme Boha, aby nám dal svaté kněze! Budeme-li míti svaté kněze, přijde ostatní samo sebou. Nemáme-li svatých kněží, nic jiného nám nepomůže.”

4. SVATÁ SPOLUPRÁCE

Jak krásná je nauka Církve sv. o mystickém těle Ježíše Krista! Ježíš Kristus jest hlava, my jsme údové.⁹ Křtem svatým se stává člověk dítkem Božím, chrámem nejvyšší Trojice. Bůh jest naším otcem, Panna Maria naší matkou, Pán Ježíš naším bratrem, a my bychom měli býti mezi sebou bratřími a sestrami velké rodiny Boží Církve svaté, jedno srdce a jedna duše, jako byli křesťané za dob apoštolských. Celá Církev je velká rodina a papež jest její otec, její svatý Otec. Také každá diecése je rodina dětí Božích a biskup jest její otcovskou nejvyšší hlavou. Diecése se obyčejně skládá z farností, z nichž každá jest jako buňkou velkého Božího státu. Představený a otec farnosti jest farář.

V rodině je vše společné, radost i žalost. Otec a matka pracují, starají se o denní chléb. Ale děti musejí pomáhati z vděčnosti a z lásky rodinné. Větší z nich podporují rodiče v práci, starají se o menší, slabší nebo nemocné bratry a sestry. Práce jednotlivcova prospívá celé rodině, a čím víc děti otce podporují, tím větší podíl jim může dáti a rozdávat i chudým a opuštěným.

Ve velké rodině Boží dávají nám svatý Otec, biskupové a kněží mnohem cennější poklady nežli přirozený chléb, než zlato a stříbro. Řídí a vedou nás cestou spásy, radí nám, posilují nás, ano dávají nám samého božského Spasitele a s ním věčné štěstí.

Proto bychom měli jako bratři a sestry téhož Spasitele, jako dítky téhož Otce, podporovati své duchovní pastýře ve farnosti, v diecési, v celé Církvi svaté svými modlitbami, obětmi a zásluhami svých prací.

Každý nemůže zájmy Boží podporovati finančně, ale modlitbu může dáti i nejchudší člověk. Každý se může modliti a obětovati za misie, za papeže, za svého

arcipastýře, za svého duchovního správce, za všechny slabé a nemocné děti rodiny Boží. Čím velkodušněji se modlíme a obětujeme za kněžstvo, tím více milostí může kněžstvo rozdávat duším chudým a opuštěným.

V jednotě je síla, a čím více se spojíme v životním boji se svými duchovními pastýři, tím větší bude jejich moc, tím potupnější bude porážka ďáblová, tím více duší se vysvobodí a zachrání.

Všude, ve vědě, ve výchově se zakládají spolky pro spolupráci. A v největším a v nejdůležitějším ze všech podniků, v práci o záchranu duší, bychom měli kráčet osamoceni, svou vlastní úzkou cestičkou?

Spasitel přišel na zem, aby roznítil v srdcích oheň lásky, aby je rozehřál. Dům můžeme vytopiti, když v každé světnici postavíme kamna a v nich zatopíme. Můžeme však také zavést topení ústřední. Tak dojdeme svého účelu rychleji a snáze. A čím větší žár je v ústředních kamnech, tím tepleji je také v jednotlivých pokojích.

Kněz je rozsévač lásky Boží. Zároveň má být ohniskem, které duše naplňuje

světlem a teplem lásky Boží. Zvyšujeme-li modlitbou a obětmi žár srdce kněžského, šíří kolem sebe teplejší a mocnější plameny lásky, a my jsme přispěli k spáse a pokroku všech duší, kterým kněz dobře činí. Takto apoštolujeme ve velkém, jak říkala sv. Terezie Ježíškova, provozujeme velkoobchod. Tím, že zasahujeme hlavu, zasahujeme zároveň všechny údy. Kdo prospívá v svatosti, posvěcuje také všechny, kdo jsou s ním spojeni obcováním svatých. Jednejme jako náš božský Mistr, jenž při poslední večeři pronesl krásná slova: „Posvěcuji sebe sama za ně, aby i oni posvěceni byli vpravdě.”¹⁰

5. JEŽÍŠŮV ŠTESK A JEHO PROSBA

Božský Spasitel pravil jednou sv. Gertrudě: „Nic se tak nelíbí mému nejsvětějšímu srdci a mé přesvaté Matce a nic nám nepůsobí tolik radostí jako modlitba za živé a zemřelé kněze.” Ctih. Marii Lataste pravil: „Dcero má, modli se velice, ano, velice se modli za mé kněze! Věřící velmi často zapomínají, že jsou povinni modliti

se za kněze." A když ji poučoval o modlitbě, pravil: „Musíš se modliti za své rodiče, přátele a dobrodince, za kněze, za Církev svatou . . . , za misionáře, kteří jdou do dálné ciziny, aby divokým národům přinášeli radostné poselství o mém vtělení, o mém životě a o mé smrti.”

V životě ctihodné Dominiky Kláry Moe-sové nalézáme mnohá povzbuzení božského Mistra, aby se modlila a obětovala za kněze. Když byla ještě dítětem, pravil jí anděl strážný: „Vzývej důvěrně božské Srdce Páně, aby poslal hodné a horlivé kněze na svou vinici, neboť kde jsou dobří kněží, tam budou i dobří křesťané.”

Jindy ji Pán vybízel, aby se modlila a trpěla, aby bylo povoláno mnoho zbožných a horlivých kněží, kteří by mu pomáhali zachraňovati nesmrtelné duše.

Často si jí božský Spasitel také stěžoval na vlašné a lenivé dělníky na vinici. Pravil: „Mají býti solí země," a oni jsou jen nájemci a leniví údové mého mystického těla.”

Ježíš Kristus dal této řeholnici zvláštní poslání, aby se ustavičně modlila za po-

svěcení kněží a osob řeholních, především také za duchovenstvo v její vlasti. Opět a opět ji povzbuzoval, aby své modlitby a svá utrpení obětovala za horlivé kněze, zejména za vyvolené nástroje jeho milosti a milosrdenství, „za muže, plné apoštolské horlivosti, kteří by se prostě nechávali vésti Duchem sv., kteří by své vědění pokorně, s láskou a trpělivě obětovali zájmům stádce Kristova a v těžkých vnějších i vnitřních bojích Církve svaté stáli v předních řadách. Takoví kněží jsou zvláštní důkazy milosti Boží a velikým požehnáním Církve sv. a věřícího lidu.”

Gemma Galgani psala řeholnici, jež s ní mluvila kdysi o jednom řeholním knězi, který nikterak nežil příkladně: „Kristus Pán pláče po každé, když ho urazí některý kněz. Modlete se velice za kněze, neboť mnozí z nich nejsou takoví, jakými by je chtěl míti Kristus Pán. Kdybyste věděla, jak velice trpí Pán Ježíš lhostejností řeholních kněží . . . !”

V „Poselství božského Srdce Páně”, které se našlo v pozůstalosti jednoho kněze maristy, čteme snažnou prosbu nejsvětěj-

šího Srdce Ježíšova ke kněžím: „Je mi zima!.. žízním!.. mám hlad!... Prosím své kněze, aby mě zahřivali láskou, aby mi přiváděli duše, duše! Vždyť jsem zemřel z lásky k duším!.. Ó zanes toto poselství mého Srdce až na konec světa, doruč je zvláště mým milovaným kněžím!.. Ano, kněžím! Oni jsou mé druhé já. Ó kéž by pochopili mé nejvroucnější přání, abych se s nimi mohl spojit co nejvíce! Jen málo jich dospěje k takovému spojení, jaké jim mé Srdce připravilo...„

A přece, jak vroucně se Pán Ježíš modlil při poslední večeři za své apoštoly a za jejich nástupce, aby byli svatí!¹²

6. KRÁLOVNA APOŠTOLŮ

V Skutcích apoštolských čteme: „Ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě s ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, a s bratry jeho.“¹³

„A když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě. Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, kde seděli; i ukázaly

se jim jazyky jako ohnivé rozdělující se a posadil se na každém z nich (jeden) a všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluvit jazyky, jakož ten Duch dával jim promlouvati.”¹⁴

Když se apoštolové modlili, přišel Duch svatý. Ale nemodlili se sami. Maria, matka Ježíšova, modlila se s nimi a za ně. A hlavně pro její mocnou modlitbu byli první kněží Ježíšovi tak naplněni Duchem sv. ve večěradle.

Mojžíš se modlil na hoře, Aron a Hur podpírali jeho znavené ruce. Při jeho modlitbě a pro ni porazil jeho národ slavné Amalekitské. Písmo svaté o tom praví: „... přišel Amalek a jal se bojovati proti synům Izraelovým v Rafidim. Mojžíš pravil k Josuovi: „Vyber muže, vytáhni a bojuj proti Amalekovi; já se pak zítra postavím na vrchol hory s holí Boží v ruce.”

Josue učinil, jak Mojžíš nařídil, a bojoval s Amalekem. Mojžíš, Aron a Hur vystoupili na vrch hory. Pokud Mojžíš měl ruce pozvednuty, vítězil Izrael; kdykoli však poněkud (ruce) spustil, vítězil Amalek.

Poněvadž se ruce Mojžíšovy otěžovaly, vzali kámen, podložili mu jej, a on se naň posadil; Aron a Hur drželi mu pak ruce s obou stran. Tím se stalo, že ruce neklesly až do západu slunce.

Tak Josue zahnal Amaleka a jeho lid ostrým meče.”¹⁵

A v knize Judit se praví:

„Vězte, že Hospodin vyslyší modlitby vaše, budete-li vytrvale dále se modlit a postit před obličejem Páně. Pomněte na Mojžíše, služebníka Páně! Ten Amaleka, spoléhajícího na svou sílu, na svou moc, na své vojsko, na štíty své a na jezdce své, porazil ne mečem bojuje, ale prosbami svatými, modlitbou!”¹⁶

Z večerádla se apoštolové rozešli do světa, aby bojovali slavné boje Páně. Bojovali a modlili se, jak je tomu učil Pán Ježíš. Ale nemodlili se a nebojovali sami. Jako se modlila Panna Maria, matka všech kněží, s nimi před letnicemi, tak se modlila i po letnicích a její apoštolské, mateřské srdce vyprošovalo přebohaté milosti namáhavé práci sv. apoštolů.

Panna Maria se modlila; odvažujeme se

tvrditi, že její mocná modlitba víc prospěla obrácení světa nežli práce apoštolů, které si milost Boží vyvolila ku provedení toho velikého díla. To je velmi povzbuzující příklad nesčetným duším Bohu zasvěceným, které svou stravující horlivost nemohou uskutečňovati než modlitbou. V modlitbě mají nejúčinnější prostředek, kterým pomáhají tolika nešťastným obětem nevědomosti a bezbožnosti, modlíte se za apoštoly a za kněze, kteří pak ty duše mohou obrátiti.

Panna Maria poznala potřebu a účinnost modlitby u svého božského Syna. Třicet let totiž konal apoštolát modlitby a v třech letech svého apoštolátu činného věnoval ještě nejlepší čas modlitbě.

Kéž by se mnoho duší od Panny Marie naučilo lásce a modlitbě za kněze! Ženám je apoštolát slova zakázán, ale apoštolát modlitby jest jim otevřen dokořán.

Ctihodná M. Marie od Ježíše, zakladatelka Dcer Srdce Ježíšova, pravila: „Kněží obětují Beránka Božího ve spojení s věčným Veleknězem, a my musíme ve spojení s Marií Pannou, matkou věčného Velekně-

ze, od hodiny k hodině provázeti Ježíše všude, kde se obětuje, obětovati ho v duchu skrze ruce kněžské, abychom tak podle svých sil prokazovaly nejsv. Trojici nejvyšší čest a chválu.”

Jindy píše: „Chceme-li zachrániti nynější společnost, musíme vyprositi druhé vtělení, mystické vtělení zvláště v duších kněžských. Povinností nás slabých žen při tom jest, spojovati se vroucně s touhami a prosbami Panny Marie, jež vyprosila světu Pána Ježíše. Neúnavnými modlitbami a obětmi musíme vyprositi výkvět kněžských duší, který zachrání nynější svět.”

Vzývejme často Matku Boží, aby s námi prosila o svaté kněze. Ó Maria, vznešená Královno kněží, tys byla dána sv. Janu den po jeho vysvěcení na kněžství za matku. O letnicích jsi řídila jednomyslnou a vytrvalou modlitbu apoštolů a učedníků. Rač se i s námi modliti za nástupce apoštolů, za sv. Otce, za biskupy a kněze, aby se jejich svatá řada množila a aby oni podle příkladu tvého božského Syna s úspěchem podporovali slabé, těšili zármočené, o-

braceli hříšníky a na zemi rozšiřovali království Ježíše Krista, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

7. BRATŘÍ, MODLETE SE ZA NÁS!

Svatí kněží prosívali a prosívají vždy o modlitbu věřících za sebe a za všechny služebníky svatyně. Poslyšme velkého apoštola národů, jak píše křesťanským obcím:

„Konečně, bratří, modlete se za nás, aby slovo Boží se rozšiřovalo a oslavilo jako i u vás, abychom byli osvobozeni od lidí nepravých a zlých.”¹⁷

„Modlíce se v Duchu všelikou modlitbou a prosbou každého času a k tomu konci bdíce ve vší vytrvalosti a přimluvě za všechny svaté i za mne, aby mi bylo dáno slovo při otvírání úst mých, bych svobodně a zmužile uváděl v známost tajemství evangelia, za které konám poslání (své) v okovech, (a) abych v něm mluvil svobodně a zmužile tak, jak mluvití mám.”¹⁸

„Trvejte na modlitbě, bdíce v ní s dě-

kováním; modlete se zároveň i za nás, aby Bůh otevřel našemu slovu dveře k hlásání tajemství Kristova, pro které jsem také uvězněn, abych je uváděl v známost tak, jak mluvíti mám.”¹⁹

*

Svatý František Xaverský psal dne 10. května 1546 z Indie svým řeholním bratřím do Evropy:

„Pro lásku Boží, pro lásku jeho přesvaté Matky a všech svatých, kteří jsou v slávě nebeské, prosím a zapřisahám vás, milovaní otcové a bratři v Ježíši Kristu, pamatujte na mne a poroučejte mě zvláště Pánu Bohu, neboť velice potřebuji jeho milosti a pomoci. Vaše duchovní podpora je mi ustavičně nutná a zkusil jsem často, jak mi Pán Bůh na Vaši přímluvu přispěl k pomoci, a mě chránil v četných tělesných i duševních útrapách.”

Dne 20. ledna 1548 psal sv. Ignáci:

„Vyprošujte nám, kteří žijeme v stínu nevěry, pomoc Boží svými modlitbami! Ať se za nás modlí i Vaši přátelé! Abyste mé prosbě o modlitbu věnoval více zájmu, prosím Pána Boha všemohoucího, by

Vám ukázal svým světlem, jak velice potřebuji Vaší ochrany a přímluvy.”

A 12. ledna 1549 psal opět světec světci: „Ó nejmilejší otče mé duše, končím svůj dopis, kleče při jeho psaní na kolenou, jako bych Vás měl před sebou, a prosím Vás, doporučujte mě vroucně Pánu v svých zbožných modlitbách a obětech, aby mi zjevil v nynějším životě svou nejsvětější vůli a mi udělil milost, abych ji dokonale vyplnil. Amen. Všechny členy Tovaryšstva prosím o totéž.”

V některých krajinách propouštějí zpovědníci kajícíky se slovy: „Jdi v pokoji a pomodli se za mne!” Po vysvěcení propouští biskup novosvěcence s prosbou: „Pomodlete se k Bohu všemohoucímu i za mne!” A při mši sv. po obětování žádá kněz rovněž, aby věřící se za něho modlili: „Modlete se, bratří, aby má i vaše oběť příjemnou se stala Bohu Otci všemohoucímu!” Náš sv. Otec při každé audienci, kterou uděluje, prosívá o modlitbu.

K modlitbě o dobré kněze zvláště horlivě povzbuzoval sv. Klement Maria Hofbauer ve Vídni. Říkával: „Vězte, skrze

kněze přichází na národ spása nebo zavržení, požehnání nebo kletba. Když v Starém zákoně nestačily jiné tresty, aby zatvrzelý lid odvrátily od bludných cest, posílal Hospodin nejtěžší trest: špatné a zaslepené kněze. Modlete se tedy a prostě vroucně, aby nám Pán Bůh dal dobrých kněží, neboť dobří kněží jsou největšími dobrodinci celého národa i jednotlivců.”

Slavný francouzský kazatel P. Monsabré O. P. píše v svém díle o modlitbě: „Musíme vyprošovati spasitelné milosti papeži, nejvyšší viditelné hlavě Církve, a všem pastýřům stádece Kristova. Musíme mu vyprošovati pevnou a stálou víru, která podpírá duchy kolísající; srdce nekonečně velké, které objímá celý křesťanský svět; upevnění jeho svaté autority; radostné dny a klidné noci.

Musíme vyprošovati milosti i biskupům, aby neúnavnou láskou milovali Církev sobě svěřenou, aby jim dal Pán Bůh mnoho síly a neúnavné obětavosti, aby v čas potřeby hájili až do krve nezávislost svého poslání a vznešenost své důstojnosti, aby vždy měli kolem sebe mnoho křesťanů,

kteří jsou věrni svatým zákonům dětinné lásky, aby vzkládáním jejich posvěcených rukou všude povstávali vojíni, ochotní jako sluhové oltáře jíti statečně a vytrvale do bojů života křesťanského.

Mnoho milostí musíme vyprošovati i kněžím: aby velkomyslně obětovali svůj život v tiché oddanosti, o které svět nemá potuchy, které však Bůh vždy žehná; aby se vždy blížili k Nejsvětějšímu se srdcem čistým a s rukama neposkvrněnými; aby budoucím stoletím vychovali svaté pokolení, které by žilo v milosti Boží a bylo hodno míti vznešené jméno dítek Božích.

Mnoho milostí musíme vyprošovati všem apoštolům...”

8. SPOJME SE V MODLITBĚ A V OBĚTECH!

Když přišel Pán Ježíš po svém proměnění opět k zástupu, přistoupil k němu člověk jeden, padl před ním na kolena a pravil: „Pane, smiluj se nad synem mým, neboť jest náměsíčný a zle se trápí; často totiž padá do ohně a často do vody. I přivedl jsem jej tvým učedníkům, ale nemohli ho

uzdraviti.” Odpověděv Ježíš řekl: „Ó pokolení nevěřící a převrácené, dokavad mám býti s vámi? Dokavad vás mám trpěti? Přiveďte mi ho sem!” I přikázal mu Ježíš, a duch zlý vyšel od něho; i byl uzdraven pacholík od té chvíle.

Tu přistoupili učedníci k Ježíšovi v soukromí a řekli: „Proč nemohli jsme ho my vymítnouti?”

A on pravil jim: „Pro malou víru svou. Vpravdě zajisté pravím vám: Budete-li míti víru jako zrno hořčičné, řeknete této hoře: „Přejdi odtud tamto!” a přejde, a nic vám nebude nemožno. Takovýhle rod však se nevymítá leč modlitbou a postem.”²⁰

Zlý duch je velký nepřítel, a především nepřítel kněží. Na ně zvlášť se vztahují slova sv. Pavla: „Nechte se posilňovati v Pánu... Oblecte se v plnou zbroj. Boží, abyste mohli čeliti úkladům ďábovým, neboť bojování naše není proti krvi a tělu, nýbrž proti knížectvím a mocnostem, proti světovládcům této temnosti, proti duchům zlým v povětrí.”²¹

Víra je velká moc, která zdolává úklady ďábelské. „Střízliví buďte a bděte, ne-

boř protivník váš ďábel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltit. Jemu odpírejte silní ve víře.”²²

Než víra sama nemůže překonati všechny zlé duchy. Někteří duchové pekelní jsou zvlášť silní. Ty možno poraziti a vypuditi jen zbraněmi zvlášť mocnými. „Takovýhle rod,” praví Pán Ježíš, „nevymítá se leč modlitbou a postem.”²³

Proti obyčejným ďáblům stačí obyčejná víra; ale aby byli přemoženi ďáblové neobyčejně silní, k tomu je třeba neobyčejně silné víry, již lze nabýti jen modlitbou a obětmi.

Jak bezmocní jsme dnes v boji proti zlému duchu nemravnosti v řeči, v obrazech, v módě, v tanci, v divadlech a v kinu! Opravdová vítězství slaví démon neposlušnosti v rodinách i ve státech. A což zlí duchové lži, nenávisti, nespravedlnosti, rouhání, bezbožectví!

Odkud má kněz, který vidí tyto silné duchy pekelné pracovati a vládnouti v své farnosti, čerpati sílu, aby je přemohl?

Z modlitby a z oběti. A čím více duší pomáhá se modliti a obětovati, tím potup-

něji budou poraženi pekelní protivníci. Jako se pracuje o vybudování soustavné pastorage a laické výpomoci v duchovní správě, tak by se měla organisovat i modlitba za kněze a za Boží požehnání pro duchovní správu.

Abychom přemohli moc temnosti, k tomu je třeba mnoho modlitby. Ale ještě mocnější než modlitba jest utrpení, které snášíme trpělivě. Nežli kardinál Lavigerie uvedl v život své africké misie, použil sbírek k tomu, aby založil řád rozjímavý, zasvěcený modlitbě a oběti. Kdosi se tomu podivil. Kardinál mu odpověděl rozhodně: „Modlitba za misie je důležitější než miliony.“ Úspěchy misijní činnosti Bílých otců a Bílých sester dosvědčují, že měl pravdu.

Jeden známý ascetický spisovatel píše: „Ve vlažných farnostech, v nichž bývá často mnoho hříšných duší, musí hlavní péče duchovního pastýře směřovati k tomu, aby si vychoval a vzdělal vyvolené duše, které mu později mohou prokazovati cenné služby v boji proti zlu.“

Především mu budou pomáhati modlit-

bami. Deset spravedlivých bylo by zachránilo Sodomu. Kolik moderních Sodom bylo zachráněno pro spravedlivé, kteří v nich žili! Kolik farností zůstává katolickými, ač peklo proti nim zuří, ač odpůrci Církve sv. užívají všech možných prostředků, aby náboženský život v nich podlomili! A to jen pro svaté duše, které v nich žijí a jejich duchovním správcům vyprošují Boží požehnání.

Takové horlivé duše bývají kněžím vydatnými pomocníky při obrácení hříšníků. Kněz tu může málokdy zasáhnouti přímo. První práci obstarává nejčastěji horlivý laik, který klidně a moudře používá svého dobrého vlivu a nepozorovaně přivádí hříšníky k Bohu.

Věčně pravdivými zůstanou slova božského Spasitele: „Takovýhle rod se nevymítá leč modlitbou a postem.“²⁴

Vidouce tedy, jak stále ještě vládnou mocnosti pekelné, můžeme klidně říci: „Nemohly býti vymítnuty, protože se lidé ještě dosti nemodlili, nepostili a neobětováli.“

9. OBĚŤ ZA KNĚZE

K sv. faráři arskému přišel jednou kněz a trpce si naříkal na lhostejnost svých farníků a na neúspěch své kněžské práce. „Kázal jste jim horlivě? Modlíval jste se za ně?“ — „Ano.“ — „Ale zdalipak jste za ně konal také některé skutky kající?“ a vypočítal mu některé. Na to nemohl kněz odpovědět kladně. Světec mu pravil: „Dokud jste nečinil vše to, nemáte práva si naříkati.“

Jiný svatý kněz 19. století — P. Chevrier — říkával: „Slovem se duše povzbuzují, utrpením se zachraňují.“

Několik měsíců před smrtí psala sv. Terezie Ježíškova jednomu misionáři: „Ježíš chce utvrditi své království v duších spíše utrpením a pronásledováním než velkolepým kázáním.“

Chceme-li tedy kněžím opravdu pomáhati, musíme to činiti především obětí a utrpením. P. Schmid T. J. praví v své knize „Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu“: „Nemylme se! Obrácení zbloudilých duší není tak dílem kazatelovým na kazatelně

ani zpovědníkovým ve zpovědnici, nýbrž je hlavně dílem milosti Boží. Kněz je tak-
řka jen kanálem, který přivádí duším mi-
lost Boží. Ano, většinou dává jen vnější
popud, aby milost Boží mohla působiti.
Milost však se musí vyprositi a zasloužiti,
a to hlavně obětí. Tak mají smírné oběti
podíl při záchraně duší, tak jsou pomoc-
nicemi katolického kněžstva.”

A dr. Fr. Mutz píše pravdivě a pěkně:
„Jako Kristus, božský vinný kmen, byv na
kříž přibit, připravil světu životní nápoj,
a na kříž byv povýšen, všechno táhne
k sobě, tak i ti, kdo trpí s Kristem a skrze
něho, budou mnohým k požehnání a po-
vznesou je k výšinám svým příkladem,
jakož i přímluvným a smiřujícím půso-
bením své osobní oběti. Od brány kláš-
terní, z cely panny Bohu zasvěcené, s o-
bětního oltáře vlastního srdce vane často
Boží milost a slitování celými kraji do lid-
ských příbytků.”

Ctih. M. Marie od Ježíše píše v návrhu
stanov pro kongregaci, již založila: „Dcery
Srdce Ježíšova mají býti spolupracovnice-
mi a pomocnicemi katolického kněžstva.

Životem modlitby a obětí mají podporovati kněze v snaze po dokonalosti, jíž vyžaduje jeho svatý stav, a vyprošovati Boží požehnání jeho kněžské činnosti. Dcery Srdce Ježíšova, skryté v samotě klášterní, zcela neznámé světu a kněžím, za které se obětují, vytknou si za svůj zvláštní životní účel posvěcení a zdokonalení stavu kněžského.”

Dne 13. srpna 1873 psala svým sestrám: „Naše oběť za zájmy Církve svaté, za katolické kněžstvo a za náboženské řády, na něž peklo nyní tak prudce útočí, musí býti neomezená. Modleme se, prosme, usmiřujme, obětujme se bez výhrady! Lačněme a žízňme po oběti, jež s nejsvětější krví Kristovou usmiřuje poklesky a vymáhá milosrdenství a odpuštění.”

R. 1910 zemřela v Paříži ve věku 24 let ctnostná dívka, jež se úplně obětovala za kněze a za duše. Jmenovala se Šimonka Dannelová. Narodila se v Lille a krátce před svými sliby musila pro nemoc odejít z kláštera sester Panny Marie Smírné. Již r. 1907 se Pánu Bohu zcela obětovala k jeho cti a za spásu duší.

V svém úkonu obětování si napsala:

„Můj Ježíši, tys můj mistr a můj král! Hle, u tvých nohou tě vroucně prosím, buď i mým knězem!

Kladu se do tvých božských rukou, abys mě nebeskému Otci obětoval jako malou hostii k jeho cti a za spásu duší...

Kdybych snad se pokusila odvolati svou oběť, prosím tě, Pane Ježíši, ukaž mi živěji a hlouběji, že kněz má plnou moc nad svou hostií. Drž mě pevněji v svých božských rukou, upoutej mě pevněji na svůj kříž!”

O tři léta později si napsala: „Čím víc budu hostií, tím víc budou kněžími. Doufám víc a více, že Pán Ježíš vyslyšel mou modlitbu a že přijal nepatrnou, skrytou a neznámou oběť, která se mu nabídla bez výhrady.

Buď, Bože můj, věčně veleben za to, žeš tak nicotné stvoření vyvolil za svou nepatrnou oběť, která se odevzdává tvým božským rukám.”

Když na ni přicházivaly dusivé záchvaty, pravil jí kdosi: „Jak hrozně trpíte!” Ukazujíc na kříž odpověděla: „On trpěl

mnohem víc! Jsem šťastna, že se mu poněkud podobám. A pak, vždyť víte, že je to pro duše!” A při tom myslila na své drahé duše, na duše kněžské, za něž se obětovala, a slzy jí vstoupily do očí.

Jiný příklad: Před několika lety žila v klášteře v městě N. služebná dívka asi dvacetiletá. Nic na ni neprozrazovalo duši s vyššími ideály. Ale jak jsem užasl, když jsem se dověděl, jak velice se tato dívka modlívá za kněze a jak se snaží o nejvyšší cíle!

Jednoho dne se mi dostala do rukou modlitba za kněze, kterou si složila. Ta modlitba zní:

„Ó můj Bože, pošli své Církvi apoštoly a kněze s horoucí duší a s velkým srdcem! Posvěť je v pravdě, sjednoť je v lásce! Doporučím ti je jako ti Ježíš doporučil své apoštoly, když je vysvětil na kněze. Nedopusť, aby mezi nimi byli noví zrádcové! Ach, Pane, raději jim uděl jednu z největších milostí svého milosrdenství, a musí-li to býti, vezmi je k sobě, nežli tě zradí. Vím, že každý tvor je slabý, ale prosím tě, podporuj je, opatruj a posvěcuj!

Rmoutím se, vidouc opuštěné svatyně a opuštěný lid. Ó Pane, vzbud' nová a svatá povolání! Dej, ať povolané a vyvolené duše dobře porozumějí, že jejich život musí býti životem Kristovým, především však životem oběti! Dej jim osvícení, která řídí duši, a milosti, které hýbají srdcem!

Dej, ať zakusí, jaké štěstí je v oběti, a vštěpuj jim lásku k pokoře a kajícínosti! Chraň je všeho, co by nebylo kněze důstojno! Uděl jim radosti, aby měli vliv na velký počet duší!

Ó Pane, obětuji se ti na ten úmysl. Přijmi mě na pateně, na které tě denně obětuje tisíce kněží. Kladu na ni svou duši a celý svůj život. Přijmi všechny mé okamžiky, všechny mé oběti, zvláště všechno utrpení, neboť toužím náležitě k tvým obětem.

Ó Ježíši, věčný Veleknězi, přijmi mou modlitbu skrze ruce Panny Marie, královny kněží. Ona první tě nosila na svých rukou. Skrze ni a s ní prosím tě za kněze a za všechny duše Bohu zasvěcené. Dej, aby náš život byl oslavou tvé velebnosti, naší vírou, horlivostí a láskou. Ó Panno Maria, pomoz nám rozšiřovati království

tvého Syna, abychom mu zde na zemi získali mnoho duší a zasloužili v blaženosti věčné patřiti na něho a na tebe, naši jedinou lásku. Amen.”

JAK SE ZA KNĚZE MODLILA A OBĚTOVALA SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVA

*Jen láskou žít, ó Mistře mistrů všech:
a prosit tě, bys dmýchal v žáru klín,
by duši kněze zasáhl ten žeh,
by čistší byl než z nebe serafín!*

1. KARMEL A KNĚŽSTVÍ

V posledních letech se mnoho píše o sv. Terezii Ježíškově. Málokdy však se věnuje dosti pozornosti jejímu hlubokému porozumění pro svatost stavu kněžského. Sv. Terezie Ježíškova se modlila a trpěla po celý život za kněze jako málokterá duše.

Jako se malé světici dostalo od sv. Jana z Kříže hojně světla a duchovní potraviny pro vnitřní život, tak čerpala ze spisů své svaté Matky Terezie zvlášť lásku ke kně-

žím. Velká světice z Avily vytkla modlitbě svého reformovaného řádu dvojí účel: obrácení hříšníků a posvěcení kněží.

V své knize „Cesta k dokonalosti” píše: „Myslila jsem, že, kdybychom se všechny modlily za kněze a za obhájce Církve sv., že bychom tím pomohly Pánu, jenž bývá tak pronásledován od těch, jimž prokázal tolik dobrého! Ó mé sestry v Kristu, pomozte mi o to Pána prositi! Vždyť proto vás tu spojil, to je vaše povolání, to má býti vaše touha, k tomu mají směřovati vaše modlitby.”

A dále píše: „Snažme se býti tak dokonalé, abychom vyprosily od Boha dvě milosti: předně aby Pán Bůh dal kněžím všechny potřebné vlastnosti, aby splnili své kněžské poslání; jediný dokonalý člověk vykoná mnohem více dobrého než mnoho jiných, nedokonalých. Za druhé: aby kněze chránil a uchoval četných nebezpečí a svodů. Jestliže v té věci něco vyprosíme, bojujeme pro Pána Boha, ačkoli jsme v ústraní.

Kdyby někdy vaše modlitby, touhy a kajícínosti již nespěly za tím cílem, nespl-

nily byste záměrů Božích, pro které vás sem povolal.”

Podle svaté reformátorky je tedy nejvyšším úkolem a nejvyšší povinností řádu karmelského modliti se, trpěti a činiti pokání za kněze.

Jeden biskup z Kočinčiny pravil místodržiteli ze Saigonu: „Deset karmelitů, kteří se modlí, mi víc pomůže než dvacet misionářů, kteří káží.”

2. SVATÁ TOUHA PO KNĚŽSTVÍ

Mnoho duší má v srdci vroucí, ale nesplnitelnou touhu po stavu kněžském. Každý nemůže býti knězem, ale každý může býti apoštolem. Každý může kněžím pomáhati.

Všechny horlivé a zbožné duše se mohou a mají za kněze modliti a obětovati, všechny mohou míti podíl v jejich práci a úspěchu, mohou míti vliv na obrácení hříšníků a na rozšíření království Božího, když horlivou snahou po dokonalosti, věrným plněním povinností a trpělivostí v utrpení vyprošují kněžím osobní svatost a požehnání pro duchovní správu.

Těž u sv. Terezie Ježíškovy nalézáme velkou touhu po stavu kněžském a velkou úctu ke kněžské důstojnosti.

„Kdybych mohla býti knězem,“ pravila jednou, „jak krásně a mile bych kázala o Matce Boží!“

Jindy se vyjádřila: „Kdybych byla knězem, byla bych studovala hebrejštinu, a bych mohla čísti slovo Boží v té řeči, kterou mluvil Pán Ježíš.“

A v Dějinách duše čteme horoucí slova, v nichž se jeví celá její apoštolská láska. „Ó Ježíši, mělo by mi stačiti, že jsem tvou snoubenkou, karmelitkou, a jsouc spojena s tebou, i matkou duší. Cítím však v sobě ještě jiná povolání; chtěla bych býti misiónářem, ale netoliko na několik let, nýbrž chtěla bych jím býti od stvoření světa a zůstatí jím až do konce věků. Chtěla bych osvěcovati duše jako proroci a církevní učitelé, chtěla bych procházeti světem, abych hlásala tvé jméno a zasazovala tvůj slavný kříž, můj Miláčku, v pohanskou půdu. Ale jen jediná misie by mi nestačila; chtěla bych hlásati evangelium ve všech dílech světa zároveň a až na nejosamělej-

ších ostrovech.” „Povolání kněžské! S jakou láskou bych tě, ó Ježíši, nosila ve svých rukou, kdyby tě můj hlas svolal s nebe! S jakou láskou bych tě podávala duším!”

To jsou slova světice. Tento její sen o kněžském apoštolátě se většinou již splnil.

Láska k svátostnému Spasiteli roznítla v ní touhu po přednostech stavu kněžského ještě více. Byla nadšena, když čtla, jak svatá Barbora přinesla prý a podala sv. Stanislavu Kostkovi sv. přijímání. „Pročpak ne anděl, ani ne kněz, nýbrž panna? Ach, jaké divy spatříme v nebi! Představuji si, že ti, kdo na zemi toužili po důstojnosti kněžské, budou míti v nebi výsady stavu kněžského.” Velice byla šťastna, že byla sakristánkou, že se směla dotýkati svatých nádob a připravovati plenyky pro Ježíška. — Na smrtelné posteli se prostince přiznává: „Umírám ráda ve čtyřicetém roce proto, že před tímto věkem se kněží obyčejně nevysvěcují. Tak mě Pán Bůh ušetřuje zármutku, že bych žila nejsouc kněžem a nemajíc naděje, že bych se jím kdy mohla státí.”²⁵

KNĚŽSKÝ IDEÁL A MODLITBA

Sv. Terezie měla nejen ustavičnou touhu po kněžství, ale chápala též neobyčejně hluboce, jak svatí mají býti služebníci oltáře. Proto se tak horlivě modlívala a obětovala za kněze.

V své zprávě o pouti do Říma píše: „Další zkušenost, které jsem cestou nabyla, týká se kněží. Až dosud jsem jasně nechápala hlavní účel Karmelu. Myšlenka modliti se za hříšníky plnila mě nadšením. Ale nezvyklým se mi zdálo modliti se za kněze. Jejich duše se mi zdály čistějšími než křišťál. V Itálii jsem se naučila rozuměti svému povolání.

Po celý měsíc jsem se stýkala s mnoha svatými kněžími a viděla jsem, že, ač jejich vznešená důstojnost je povznáší nad anděly, přece zůstávají slabými, křehkými lidmi. Jestliže však dobří, svědomití kněží, které Pán Ježíš nazývá solí země, uznávají, že potřebují modlitby, co teprve kněží vlažní! Neřekl Pán Ježíš: „Jestliže se sůl zkazí, čím se osolí?“²⁶

„Jak krásné je naše povolání! Máme za-

chovávatí sůl země neporušenou. Obětujeme své modlitby a oběti za apoštoly Páně. My samy máme býti jejich apoštoly, když slovem i příkladem zvěstují duším našich bratří evangelium.” — A tehdy bylo sv. Terezii teprve čtrnáct let!

Při kanonickém výslechu před obláčkou odpověděla na otázku, proč vstupuje na Karmel, krátce a určitě: „Abych zachraňovala duše a modlila se za kněze.”

Posvěcení duší zaujímalo první místo v její apoštolské horlivosti. Svě sestře psala: „Snažme se o spásu duší v těch krátkých chvílích, jež nám zbývají. Nemařme času, zachraňujme duše! Cítím, že Ježíš nás prosí, abychom hasili jeho žízeň, dávající mu duše, zvláště duše kněžské... Ano, modleme se za kněze! Náš život bud' jim zasvěcen!... Tyto duše mají býti průhlednější než křišťál; ale bohužel cítím, že mnozí sluhové Páně nejsou tím, čím by býti měli... Modleme se tedy a trpme za ně! Kéž porozumíš výkřiku mého srdce!”

Uvádíme ještě dopis sv. Terezie o modlitbě za kněze. Psala jej své sestře Celině 15. srpna 1892.

Drahá sestřičko!

... Myslila jsem právě na to, co bych mohla podniknouti pro spásu duší, a osvítilo mě toto prosté slovo evangelia: Ježíš ukázav učedníkům na pole zralého obilí, řekl jim:

„Pozdvihněte oči svých a podívejte se na krajiny, že jsou již bílé ke žni.“²⁷ A jinde pravil jim: „Žeň sice jest mnohá, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou.“²⁸

Jaké tajemství! Což není Ježíš všemohoucí? Zdalipak on nestvořil tvory? Proč se pokořuje slovy: „Proste Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou?“ Ach, proto, že nás tak něžně miluje, že nechce nic vykonati, aby si nás k tomu nepřibral. Stvořitel vesmíru čeká na prosbu nepatrné duše, aby spasil mnoho jiných duší, které jsou jak ona vykoupeny jeho předrahou krví.

Naším povoláním není, abychom šly žíti na pole Hospodářovo. Ježíš nám nepraví: „Pozpátrte na zem a žněte na poli.“ Naše poslání jest ještě vyšší. Božský Mistr nás vybízí: „Pozdvihněte oči svých a po-

dívejte se... vizte, kolik prázdných míst je v nebi! Vy je máte vyplniti. Vy jste mými Mojžíši, kteří se modlí na hoře. Proste mě o dělníky, a já je pošlu. Čekám jen na jedinou modlitbu, na jediný vzdech vašeho srdce!“

Zda není apoštolát modlitby takřka vznešenější než apoštolát slova? My máme opatřovati pracovníky evangelia, kteří spasí tisíce duší, jichž se staneme matkami. Čeho bychom měly záviděti kněžím Páně?

Horlivost sv. Terezie v modlitbě objímala celý kněžský svět. Říkávala: „Modlívám se za všechny, nezapomínajíc přitom na duchovní správce v civilisovaných zemích. Jejich úloha je často právě tak ne snadná jako povinnosti těch, kdo hlásají evangelium nevěřícím. Chci býti dcerou Církve jako naše svatá Matka Terezie a vzpomínati v modlitbě všech zájmů náměstka Kristova; to jest můj první a nejvznešenější životní cíl.“

4. MUČEDNICE ZA KNĚZE

Nejvyšším důkazem a nejslechetnějším skutkem lásky je utrpení, oddanost až na smrt. Větší lásky nemůžeme míti, než když život svůj obětujeme za přátele. A tak daleko zašla sv. Tereзка v své lásce ke kněžstvu. Všechno obětovala za duše, zvláště za duše kněžské: bezstarostný život ve světě, lásku k činnosti, své zdraví i svůj život. V Dějinách duše praví: „Chceme-li dojítí určitého cíle, musíme užívatí prostředků k tomu potřebných. A protože mi Ježíš ukázal, že mi daruje duše za kříž, vzmáhala se ve mně láska k utrpení tím více, čím více křížů mě stíhalo.”²⁹

Tereзка si byla dobře vědoma, že může dojítí svatosti a jiným k ní pomáhati jen obětmi. A jako Ježíš v své velekněžské modlitbě mohla i ona právem říci: „Posvěcuji sebe samu za ně, aby i oni posvěceni byli vpravdě.”³⁰

Když její srdce bylo zdrceno bolestí nad zkouškou, která stihla jejího ctihodného otce, i tuto svou bolest obětovala za kněžstvo.

Poslyšme, co píše 18. července 1898 své sestře Celině: „... Ach, náš drahý otec! Srdce mi krvácí. Leč jak bychom si mohly stěžovati, když i na Ježíše hleděli jako na člověka zasaženého a pokořeného Bohem? Zapomeňme na sebe v tomto velkém utrpení a modleme se za kněze. Buď jim věnován náš život! Božský Mistr mi dává stále najevo, že to chce od nás od obou...”

Dojemně popisuje Suberville ³¹ něžnou její lásku, s kterou vzpomíná apoštolských kněží i v poslední nemoci, když je stravována horečkou. Na radu ošetřovatelky nemocných šla na chvílku do zahrady na procházku. Jedna ze sester soucitně jí litovala, že takovou procházkou se jen úplně vyčerpá. Terezka praví:

*„Nemějte, sestry, o mne starosti,
to bylo by mi jenom k lítosti.
Z určení svého konám já tu cestu
za jednoho z našich věrozvěstů.
Tam kdesi v dálce já jej zřím,
jak kráčí houštím trnitým
apoštol jenom Bohem veden,
a svědkem jest mu Bůh jen jeden;*

*dech se mu krátí, ruka ochabuje,
však víry horlivost dál povzbuzuje —
ó nechte mě, ať trpím unavena,
když strastem jeho uleviti mohu,
zde únavu svou obětujíc Bohu!“*

A když ji sestry litují, jak je rozpálena,
že horkost z ní jen sálá, praví s úsměvem:

*„Ó jaká starost! Zač by stála
karmelitka jsouc rozmazlena!
Promiňte, horečku v oběť jsem dala
za kněze, který v úpalu
na Senegalu nebo v Bengalu
jak paškal plane na oltáři
a světlem svým tam duším září!
Čím horečky tu troška nebo potu právě!
Malé jen světlo já v ní přidávám.
A když se zimou třesu od paty až k hlavě,
tu šťastna jsem, že podíl mám
na velkých mrazech, v nichžto beze sledu
apoštol Eskymáků mizí v kraji ledu.
I k Ježíškovi kdys u chudých jesliček
se tlačil vůl a oslíček,
by teplem svým mu posloužil,
neb každý dělá podle sil.*

*Já tedy aspoň zimu snáším,
bych přispěla tím bratřím našim
a Jezulátku v údech sluhů jeho
přinesla trochu tepla svého.“*

Terezie trpěla radostně všechno a milým úsměvem skrývala hrdinné námahy a oběti, které přinášela. Jak její život, tak její smrt byla pravým mučednictvím za posvěcení kněží a k záchraně duší.

Kéž mnoho malých duší následuje sv. Terezku Ježíškovu v její nadpřirozené, mateřské péči o kněžstvo a učiní jí radost tímto krásným předsevzetím: Jak ty, ó milá světice, budu i já v utrpení na sebe zapomínati a modliti se, obětovati se a trpěti za kněžstvo!

III

SDRUŽENÍ APOŠTOLÁTU MODLITEB A OBĚTÍ ZA KNĚŽSTVO.

1. SDRUŽENÍ SMÍRNÝCH OBĚTÍ

ve spojení s nejsv. srdci Pána Ježíše a P. Marie

Myšlenka, přinášeti božskému Srdci Páně smír, rozohnila již tisíce věrných katolíků, že nabídli božskému Spasiteli na smír celý svůj život se všemi pracemi, obětmi a utrpeními.

Tisíce jich se dalo zapsati do Sdružení smírných obětí, jež bylo svatou Stolicí potvrzeno r. 1904 a obdařeno odpustky a výsadami. V jejich čelo napsal své jméno sám svatý Otec Pius X. a doporučil Sdružení zvláštním požehnáním.

Smírné oběti odevzdávají se naprosto přesvatému Srdci Páně, aby s nimi jednalo zcela podle libosti. Již napřed se uvolují, že v duchu smíru budou přijímati

všechna tělesná i duševní utrpení a zkoušky, jež jim bude posílati Boží Prozřetel-
nost. Obětují se božskému Srdci Ježíšovu,
aby je usmířily za křivdy a urážky, jichž
se mu dostává, aby vyprosily hříšníkům
milost obrácení a aby kněžím a duším
Bohu zasvěceným vyprošovaly zvláštní
Boží požehnání pro jejich činnost.

Kdo chce býti přijat do Sdružení smír-
ných obětí a míti podíl v jeho duchovních
požitcích, musí:

1. s dovolením svého zpovědníka nebo
duchovního vůdce vykonat úkon obětová-
ní božskému Srdci Páně s pevným úmys-
lem, že setrvá v tomto duchu smírné oběti;

2. býti zapsán do seznamu smírných
obětí v ústředním sdružení v Římě. Se-
znamy jsou umístěny poblíž svatostánku
na znamení, že skrytý život duší se obě-
tujících je spojen se srdcem Pána Ježíše,
jež se ustavičně obětuje na oltáři.

Členům se doporučí, aby se denně
modlili 7 posledních slov Páně.

Nic nezavazuje pod hříchem.

Sdružení smírných obětí byly uděleny
tyto odpustky a výsady:

- a) Kněžím, kteří náležejí do Sdružení:
1. výsada oltáře každého pátku,
 2. pravomoc oblékati do škapulíře Smrtebné úzkosti Srdce Ježíšova a nejsladšího Srdce bolestné Matky Boží,
 3. pravomoc světiti křížky a odpustky „pro hodinku smrti” a s odpustky křížové cesty pro ty, komu není možno konati tu pobožnost v kostele, kde je řádně zřízená křížová cesta;
 4. pravomoc světiti růžence s odpustky křížovnickými.

b) Všem členům Sdružení:

1. odpustky jednoho roku při každé návštěvě nejsv. Svátosti oltářní,
2. odpustky 300 dní po každé, kdykoli obnoví úkon obětování,
3. odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, jímž se snaží rozšiřovati úctu k božskému Srdci Páně.

V naší republice zprostředkují přijetí do Sdružení smírných obětí sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově na Moravě, Šířava 7. Odtud se posílají seznamy členů každý měsíc před prvním

pátkem do ústředního sekretariátu Sdružení v Římě.

Datum zápisného lístku do sdružení udává den, kdy člen sdružení byl zapsán do seznamu smírných obětí v kostele ústředního sdružení v Římě.

Důkladnou příručkou, v níž smírné oběti najdou poučení i modlitby, je kniha P. M. Schmida VRCHOL ÚCTY K SRDCI JEŽÍŠOVU³²; vyšla v Edici Smíru, Přerov, Šířava 7.

Panenské duše, které se v našich vlastech chtějí zasvětit v oběť za kněžstvo v životě řeholním, upozorňujeme na kongregaci sester Neposkvrněného Početí P. Marie s mateřincem v Přerově na Moravě, Šířava 7.

2. SDRUŽENÍ SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠKOVY

je volné sdružení ctitelů a ctitelek této světice, kteří se přičiňují, aby žili v duchu sv. Terezie z Lisieux a aby modlitbou, obětmi, příkladem a součinností podporovali apoštolát našeho kněžstva.

Členové Sdružení se snaží následovati

sv. Terezie Ježíškovy příkladným, ctnostným životem podle zásad duchovního dětství, t. j. v duchu důvěry, dětinné prostoty a dokonalé oddanosti k Bohu, jako tato světice milovati Boha a přičiňovati se, aby byl milován též od jiných.

Zvláštní péči mají členové věnovati dětem, býti vzorem křesťanského života, poučovati je v náboženství, připravovati je na sv. zpověď a na sv. přijímání, pomáhati jim při volbě stavu modlitbou i radou a podporovati katolické spolky mládeže.

Velikou péči mají věnovati katolickému životu rodinnému, aby se v něm pěstovala láska, věrnost v povinnosti a oddanost k sv. katolické Církvi.

Denní povzdechy k sv. Terezii:

a) pro dospělé: Sv. Terezie, požehnané dítě milosti, chraň víru a nevinnost naší mládeže a vypros nám mnoho svatých kněží!

b) pro děti: Sv. Terezie, požehnané dítě milosti, nauč mě milovati Ježíška, jako tys ho milovala v mém věku!

c) pro prvokomunikanty: Sv. Terezie, požehnané dítě milosti, nauč mě milovati

Ježíška, jako tys ho milovala, a připrav mé srdce na první sv. přijímání tak, jak jsi na ně připravovala své vlastní srdce.

Členové Sdružení mají podíl ve všech modlitbách a obětech všech členů SSTJ.

Dne 30. každého měsíce se slouží v ústředním Sdružení sv. Terezie Ježíškovy mše sv. za živé i za zemřelé členy Sdružení.

Sídlo Sdružení je při kostele sv. Michala v Přerově.

Protektorát SSTJ ráčil milostivě převzít Jeho Milost ndp. arcibiskup olomoucký.

V čele Sdružení je ředitel, jehož jmenuje nejd. arcib. ordinariát olomoucký.

Sekretariát Sdružení sv. Terezie Ježíškovy je v Přerově na Moravě, Šířava 7. Sekretariát vydává zápisné lístky, vede členské seznamy, přijímá příspěvky a milodary. Čistý příjem a příspěvky odevzdává na podporu laického apoštolátu v naší vlasti.

Osoby způsobilé, zejména takové, které mají vychovatelský vliv, jmenuje sekretariát na doporučení duchovního správce nebo jiného spolehlivého kněze horliteli a horlitelkami SSTJ. Horlitelé a horlitelky

zprostředkují přijímání do Sdružení, pečují o to, aby seznamy přihlášených členů a milodary byly pravidelně posílány do sekretariátu, a jsou jako strážnými anděly členů.

O přijetí do Sdružení se žádá buď u horlitelů nebo v sekretariátě SSTJ. Při žádosti o zápis se udává jméno křestní, příjmení a bydliště členů pro členské seznamy. Při zápise a potom každého roku se posílá almužna na podporu laického apoštolátu do sekretariátu Sdružení. Úmrtí členů netřeba oznamovati.

Členové SSTJ mohou se s dovořením svého duchovního správce spojit v svém bydlišti ve skupinu, scházeti se pokud možno měsíčně, aby se vespolek povzbuzovali k ctnosti a členům i nečlenům ve všech potřebách pomáhali nezištnou, účinnou láskou.

Ve školách a v pensionátech se mohou zřizovati zvláštní skupiny za vedení horlitelů, horlitelek nebo představených ústavů. Upozorňuje se však na to, že pravý duch sv. Terezie Ježíškovy nemá v sobě nic blouznivého, přepjatého nebo toliko

vnějšího. Pamatujme vždy, že heslem ctitelů malé světice jest a musí zůstatí věrnost i v nejmenších povinnostech a že cestička duchovního dětství je v podstatě jen cestou křížovou.

IV

ZVLÁŠTNÍ POBOŽNOSTI A MODLITBY ZA KNĚŽSTVO

Ode dávna byly suché dny považovány za dny modliteb a obětí za kněžstvo, poněvadž o suchých dnech se udělují svěcení kněžská. P. Soengen o tom praví: „Suché dny jsou ustanoveny zvlášť k tomu, abychom vyprošovali milost Boží těm, kdo v těchto dnech přijímají svatá svěcení.

Všichni věřící musí mítí zájem o kněžská svěcení, protože není nic důležitějšího pro Církev a pro křesťanský národ nad to, aby měl kněze podle srdce Božího. Jako je pro národ nesmírným dobrem, má-li dobré kněze, tak není pro národ většího trestu, než když Bůh dopustí, aby ohavnost spuštění vnikla až do svatyně.

Miluješ-li tedy čest Boží a záleží-li ti na spáse bližního, spojuj svou modlitbu s modlitbou Církve a pros vroucně dobrotu Boží o dobré kněze, o kněze, kteří jsou hodni svého vznešeného povolání. Na tom

závisí, zachová-li se víra, zbožnost a ctnost v národě.

Některé zbožné duše, zvláště smírné oběti božského Srdce Páně, konávají zvláštní novenu (devítidenní pobožnost) v době suchých dnů. Novena počíná po každé ve středu suchých dnů. Po devět dní modlí se slitovný růženec za svatého Otce, za celou Církev a za kněžstvo. Prosí Pána Boha na přímluvu Panny Marie a svatých, aby nám dal kněze dobré, horlivé a svaté.³⁴

1. RŮŽENEC K SVATÝM RANÁM PÁNĚ NEBOLI RŮŽENEC SLITOVNÝ

S počátku se modlí:

V. Ó Ježíši, božský Spasiteli, buď mi-
lostiv a milosrdný k nám a ke všemu světu.
R. Amen.

V. Svatý Bože, svatý silný Bože, svatý
nesmrtelný Bože, smiluj se nad námi a
nade vším světem. *R.* Amen.

V. Ó Ježíši, prosíme tě o milost a slitová-
ní v nynějších nebezpečnostech; přikryj
nás svou předrahou krví! *R.* Amen.

V. Věčný Otče, prokaž nám milosrden-

ství pro krev Ježíše Krista, svého přemilého Syna; zapřisaháme tě, prokaž nám milosrdenství! *R. Amen.*

Na malých zrnkách:

V. Můj Ježíši, odpusť a smiluj se R. pro zásluhy svých přesvatých ran!

(300 dní odp. po každé)

Na velkých zrnkách:

V. Věčný Otče, obětuji ti rány Pána našeho Ježíše Krista, R. abys uzdravil rány našich duší.

(300 dní po každé.)

Na konec se opakuje třikrát:

V Věčný Otče, obětuji ti rány.....

R. Abys.....

2. MODLITBA JEŽÍŠE KRISTA ZA JEHO PRVNÍ KNĚZE

*Otče, přišla hodina!
oslav Syna svého, aby Syn tvůj oslavil tebe,
ježto jsi mu dal moc nade vším tělem,
aby dal život věčný všem, které jsi dal jemu.
To pak jest život věčný,
aby poznali tebe, jediného pravého Boha,
a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista.*

*Já jsem tě oslavil na zemi,
dokonal dílo, které jsi mi dal,
abych je učinil.*

*A nyní oslav mě ty, Otče, u sebe slávou,
kterou jsem měl u tebe, proe než svět byl.*

*Oznámil jsem jméno tvé lidem,
které jsi mi dal ze světa.*

*Tvoji byli, a mě jsi je dal,
a slovo tvé zachovali.*

*Nyní poznali,
že všechno, co jsi mi dal, jest od tebe,
neboť slova, která jsi mi dal, dal jsem jim,
a oni (je) přijali a poznali právě,
že jsem vyšel od tebe,
a uvěřili, že jsi ty mě poslal.*

Já za ně prosím.

*Neprosím to za svět,
nýbrž za ty, které jsi mi dal,
neboť tvoji jsou.*

*A všechno, co je mé, jest tvoje,
a co je tvé, jest moje,
a jsem v nich oslaven.*

*A již nejsem ve světě,
ale oni jsou ve světě,*

*a já jdu k tobě.
Otče svatý, zachovej je v svém jménu,
které jsi mi dal,
aby byli jedno jakož i my.
Když jsem byl s nimi,
já jsem je zachovával ve jménu tvém;
ochránil jsem ty, které jsi mi dal,
a nikdo z nich nezahynul,
leč jen syn záhuby, aby se naplnilo Písmo.
Nyní však jdu k tobě
a toto mluvím ve světě,
aby měli radost moji v sobě úplnou.
Já jsem jim dal slovo tvé
a svět pojal nenávist proti nim,
poněvadž nejsou ze světa,
jakož ani já nejsem ze světa.
Posvětiž je v pravdě;
slovo tvé jest pravda.
Jako jsi ty mne poslal na svět,
i já jsem je poslal na svět.
A já posvěcuji sebe sama za ně,
aby i oni posvěceni byli v pravdě.
Neprosím pak toliko za ně,
nýbrž i za ty,
kteří skrze slovo jejich uvěří ve mne,
aby všichni jedno byli,*

*jako ty, Otče, ve mně a já v tobě,
aby i oni v nás jedno byli,
by svět uvěřil, že jsi ty mě poslal.
A já jsem jim dal slávu, kterou jsi mi dal,
aby byli jedno, jakož i my jedno jsme:
já v nich a ty ve mně,
aby byli v jednotě dokonalé,
by svět poznal, že jsi ty mě poslal
a že jsi je miloval, jako jsi miloval mne.
Otče, chci, aby, kde jsem já,
byli se mnou i ti, které jsi mi dal,
by viděli slávu mou, kterou jsi mi dal,
neboť jsi mě miloval před stvořením světa.*

*Otče spravedlivý, svět tě nepoznal,
ale já jsem tě poznal;
i tito poznali, že jsi ty mě poslal.
A v známost uvedl jsem jim jméno tvé
a v známost uvedu,
aby ta láska, kterou jsi mě miloval,
byla v nich i já v nich. ³⁵*

3. ŽALM 19

jako modlitba za papeže nebo za biskupa

Vyslyš tě Hospodin v den tísně,

*chraniž tě Bůh Jakobův;
sešli ti pomoc se svatyně
a se Sionu ochraňuj tě!*

*Pamětliv budiž všech tvých obětí,
celopal tvůj mi budiž milý;
uděl ti, čeho srdce tvé žádá,
a tvému každému záměru zdar dej!*

*Plesati budeme z vítězství tvého
a svým Bohem honosit se.
Vyplní Hospodin všechny tvé prosby!
Vím teď, že chrání Pán svého pomazaného.
Se svého svatého nebe ho vyslychá,
mocně mu přispívá pravice jeho.*

*Ti vozy, oni koňmi se chlubí,
my však jménem Hospodina,
Boha svého, se honosíme:
Oni se zaplétají a padají,
my však vstáváme, stojíme zpříma.
Hospodine, ochraň papeže (biskupa)
a vyslyš nás, když vzýváme tě!*

4. MODLITBY ZA PAPEŽE

Církevní modlitba

Bože, všech věřících pastýři a vůdce, shlédni milostivě na služebníka svého N., jehož jsi ustanovil nejvyšším pastýřem své Církve; dej mu, prosíme, aby těm, jež řídí, prospíval slovem i příkladem, a se stádcem sobě svěřeným dospěl života věčného. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věkův. Amen.

Schaller, Římský misál.

Jiná

Všemohoucí věčný Bože, smiluj se nad služebníkem svým, nejvyšším pastýřem naším N., a veď ho podle dobrotivosti své po cestě spasení věčného, aby s pomocí tvou, co se tobě líbí, vyhledával a vší silou vykonával. Skrze Krista, Pána našeho. Amen.

(Velký kancionál olom.)

Velkopáteční přímluva za svatého Otce

Modleme se i za svatého Otce papeže našeho N., aby Bůh a Hospodin náš, jenž jej vyvolil (k nejvyšší) hodnosti biskupské, bez úhony jej a neporušeného zachoval Církvi své svaté, aby mohl řídit lid svatý Boží.

Všemohoucí věčný Bože, na jehož ustanovení všechno se zakládá, shlédni milostivě na prosby naše a vyvoleného nejvyššího Pastýře dobrotivostí svou nám zachovej, aby křesťanský lid, jenž podle tvého nařízení jest spravován, pod takovým Veleknězem zásluhy víry své množil. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věkův. Amen.

M. Schaller, Římský misál.

Odpustková modlitba za svatého Otce

V. Modleme se za svého nejvyššího pastýře N.,

R. Hospodine, zachovej a obživuj ho a

blaženým učiň ho na zemi a nevydávej ho
v ruce nepřátel jeho!

Otčenáš, Zdravas.

(300 dní odp. denně. Plnomocné měsíčně. Podmínky: přijetí sv. svátostí, návštěva kostela a modlitby na úmysl sv. Otce. — Pius IX. 26. listop. 1876.)

5: CÍRKEVNÍ MODLITBA ZA DIECÉSNÍHO BISKUPA

Bože, všech věřících pastýři a vůdce, shlédni milostivě na služebníka svého N., jehož jsi ustanovil pastýřem diecése N.; dej mu, prosíme, aby těm, jež řídí, prospíval slovem i příkladem, a se stádcem sobě svěřeným dospěl života věčného. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všechny věky věků. Amen.

M. Schaller, Římský misál.

6. CÍRKEVNÍ MODLITBA
ZA DUCHOVNÍ PŘEDSTAVENÉ
A ZA DRUŽINY JIM SVĚŘENÉ

Všemohoucí, věčný Bože, jenž sám jediný konáš velké divy, rozestři nad služebníky svými a nad družinami jim svěřenými ducha spasné milosti, a aby se tobě vpravdě líbili, vlévej jim ustavičnou rosu svého požehnání. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věků. Amen.

M. Schaller, Římský misál.

7. VELKOPÁTEČNÍ PŘÍMLUVA
ZA DUCHOVENSTVO CELÉHO SVĚTA
A ZA VŠECHEN SVATÝ LID BOŽÍ

Modleme se i za všechny biskupy, kněze, jáhny, podjáhny, akolyty, exorcisty, lektory, ostiáře, vyznavače, panny, vdovy a za všecken svatý lid Boží.

Všemohoucí, věčný Bože, jehož duchem veškeré tělo Církve je posvěcováno a řízeno, vyslyš nás, kteří za všechny řády

duchovní prosíme, aby darovanou milostí tvou (všecky řády) tobě věrně sloužily. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, jenž s tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha svatého Bůh po všecky věky věků. Amen. *M. Schaller, Římský misál.*

8. MODLITBA O KNĚZE PODLE SRDCE JEŽÍŠOVA

„Žeň sice mnohá jest, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou!” Ó božský Spasiteli, prosíme tě pro lásku tvého nejsvětějšího Srdce, sešli Ducha svatého a vyvol hodně mnoho jinochů za kněze podle vzoru svého nejsvětějšího Srdce! Zachovej ty, kteréš vyvolil, v nevinnosti a v ctnosti a propůjč jim odvahy a síly, aby překonali všechny překážky, by tvoji věřící nebyli zbaveni svatých svátostí a nepřišli do nebezpečí, že budou pro nebe ztraceni! Ó Ježíši, vyslyš nás!

Ó neposkvrněná Panno Maria, vypros nám mnoho svatých kněží, kteří by všude pomáhali rozšiřovati tvou čest! Amen.

9. MODLITBA ZA KNĚZE

Nejmilejší Ježíši, příteli kněží, posílej všem kněžím denně sedmero darů Ducha svatého, aby byli všechno všechněm v životě i v smrti! Uděl jim trpělivosti s maličkými, soucitu s nemocnými, pokory u chudiny, odvahy proti nepřátelům sv. Církve. Učiň je neúnavnými při vyučování, ochotnými k udílení svátosti pokání, štědrými při rozdávání sv. přijímání! Učiň je hroznými peklu a všem jeho spojencům, zato však posly míru pro všechny lidi dobré vůle! Kam se ubírají, tam je provázej tvé požehnání, kde prodlévají, tam zavítej tvůj mír, komu žehnají, buď tebou, Bože, požehnan! Učiň je apoštoly, učiň je světci! Amen.

10. MODLITBA O HORLIVÉ KNĚZE A MISIONÁŘE

Pane Ježíši Kriste, Spasiteli světa a milovníku lidských duší, vzpomínáme tvých slov: „Žeň sice mnohá jest, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou!”

Ó Pane, žeň je velmi veliká, mnoho národů dlí ještě ve tmách a v stínu smrti, v bludu a v nevěře, a přec by měli také býti dobrou pšenicí v tvých stodolách. Proto tě prosíme ve jménu tvé neposkvřené Matky, ve jménu všech svatých apoštolů a misionářů, ve jménu tvé věrné služebnice sv. Terezie Ježíškovy, jež tak prahla po záchraně duší, vzbud' velmi mnoho povolání k stavu kněžskému a misionářskému a pohni srdcem zámožných lidí, aby ochotně poskytovali pomoci na vzdělání chudých, ale hodných jinochů k stavu kněžskému. Tys vyvolil apoštolý, aby nesli tvé jméno ke všem národům: vyvol si i nyní mnoho nadšených duší, které by se nelekaly práce na tvé vinici, nýbrž byly šťastny, že mohou mnoho pobloudilých duší přivésti k poznání tvého jména, aby kdysi v blaženosti nebeské s nimi chválily tebe, jenž s Otcem a Duchem svatým živ jsi a kraluješ na věky věků. Amen.

Svatá Terezie Ježíškova, patronko misií, tys svým apoštolským srdcem objímala celý svět, zvláště dílo šíření víry: přimlouvej se u trůnu Božího, aby nám

Bůh dal mnoho horlivých kněží a misio-
nářů k spáse nesmrtelných duší. Amen.

11. K SV. TEREZII JEŽÍŠKOVĚ

Ó Ježíši, tys sv. Terezii Ježíškovu nadchl
velkou láskou k stavu kněžskému a mi-
sionářskému: dej, abych následoval jejích
ctností a jak ona se modlil, obětoval a tr-
pěl za kněze a za všechny sluhy Církve
svaté. Pošli nám také hodné kněze, kteří
by byli hotovi ke každé oběti za spásu
lidských duší!

Svatá Terezie, tys do řádu karmelitské-
ho vstoupila jen proto, abys zachraňovala
duše. Vypros nám od Pána žně dobré děl-
níky na vinici Páně! Všichni misionáři
touží po nových dělnících k misijní práci.
Pros o kněžská a řeholní povolání a při-
váděj duše vyvolené k jejich vznešenému
cíli, aby se rozmnožoval počet těch, kteří
by Boha na věky milovali, chválili a osla-
vovali. Amen.

12. K SV. FARAŘI Z ARSU

Ó svatý Jene Maria Vianey! Všemohoucí a milosrdný Bůh učinil tě podivuhodným pro tvou horlivost o spásu duší a pro tvou vytrvalou lásku k modlitbě a k pokání. Vypros kněžstvu svou přímluvou tu též horlivost a tytéž ctnosti.

Ty, jehož srdce bylo ozdobeno andělskou čistotou, modli se za kněze, aby znamení svého svěcení zachovali čisté a neporušené. Nechť jsou podle tvého příkladu silní ve víře katolické, neohrožení v rozšiřování království svého božského Mistra, nekolísavými v hlásání zjevené pravdy! Podle vzoru tvého srdce ať jest i srdce jejich odloučeno od tvorů a ode všech pozemských statků!

Horlivý dělníku na vinici, vypros Církvi, aby se v ní uskutečnila všechna přání Ježíše Krista! Žeň je hojná, ale dělníků málo! Pros Pána žní, aby nám poslal dobré dělníky!

Ó svatý Jene Křtiteli Vianey, přimlouvej se za kněžstvo! Kéž tvá ochrana a tvá modlitba rozmnoží dobrá povolání kněž-

ská! Kéž Duch svatý vzbudí tvé následovníky! Kéž nám daruje světce! Amen.

13. MODLITBY ZA ZPOVĚDNÍKA (DUCHOVNÍHO VŮDCE)

Ó můj Bože, v knězi, jehož jsi mi dal za zpovědníka (duchovního vůdce), dals mi podporu v slabosti, světlo v temnotách a vůdce na cestě spásy. Uděl mu mnoho milostí a ctností, kterými se kněz stává světcem, uděl mu dobrotivosti, aby snášel mou bídu, moudrosti, aby mě vedl k dokonalosti, rozmnož v jeho srdci lásku k tobě, aby mi pomáhal milovati tebe čím dále tím více.

Ó můj Bože, pronikni ho svým duchem, aby byl tvým důstojným zástupcem na zemi, aby tě oslavoval víc a více a šťastně se u tebe shledal se všemi, kterés mu svěřil na zemi. Amen.

*

Ó Ježíši, věčný Veleknězi, zachovej svého sluhu v ochraně svého nejsvětějšího Srdce, kde mu nikdo nemůže uškoditi!
Zachovej bez poskvrny jeho posvěcené

ruce, jež se denně dotýkají tvého nejsvětějšího Těla!

Zachovej bez poskvrny rty, jež jsou svlažovány tvou předrahou Krví!

Zachovej čistým jeho srdce, jemuž byla vtištěna pečeť tvého slavného kněžství, a chraň je všech pozemských sklonů!

Dej, ať prospívá v lásce k tobě, a uchovej ho světské nákazy!

Dej mu moc, aby proměňoval srdce, jako proměňuje chléb a víno!

Žehnej jeho pracím, aby přinášely hojný užitek, a uděl mu korunu věčné slávy!
Amen.

14. MODLITBA SMÍRNÁ ZA KNĚZE NEVĚRNÉ

Pastýři dobrý, slituj se nad kněžími, kteří žalostným odpadem zarmoutili tebe i milou nevěstu tvou Církev svatou, jdouce po marnostech smyslů svých. Popřej nám, abychom je vrátili v náruč tvou, neb aspoň smířili tě za jejich chyby, zlo napravili a svou láskou zmírnili a utišili bolest, již ti působí.

Dobrý Ježíši, žij v nás ty. Každým dechem ať se v nás vzněcuje živé ohnisko naší lásky k tobě, aby plálo plamenem. Nechť hoří bez přestání na oltáři našeho srdce, nechť zahřívá naše nitro a svou září osvěcuje skryté taje našich duší. V den skonu svého ať v milosti se shledáme s tebou, jenž s Otcem a s Duchem svatým žiješ a kraluješ Bůh na věky věků. Amen.

15. ZA ZEMŘELÉ KNĚZE

Ó Maria, nejsladší Matko má, prosím tě pro všechny bolesti, kteréš vytrpěla při smrti svého Syna, obětuj věčnému Otci krev Syna svého také za kněze v očištění. Amen.

16. MODLITBA O ZACHOVÁNÍ SV. VÍRY V NAŠEM NÁRODĚ

Králi věků Ježíši Kriste, pro lásku tvého božského Srdce tě prosíme, uděl našemu národu milost, aby se víra svatojáclavská u nás stala a zůstala jeho jediným náboženstvím a náš národ aby se

stal a zůstal věrně katolickým! Vzbud' mu vůdce plné moudrosti a víry, neboť jen takoví vůdcové budou rozníceni svatováclavskou láskou k vlasti a k národu.

Jediné v tvém božském Srdci je možno sjednocení Slovanů v pravé víře. Proto jen od tvého Srdce tu milost očekáváme a o ni úpěnlivě prosíme pro tvou lásku k vlasti a ke všemu lidstvu.

„Tvá je, Hospodine, velebnost i moc i sláva i vítězství!”

I. Par. 29, 11.

Nesmrtelný Králi věků, dej, ať za splnění těchto proseb děkujeme tobě se svatými ochránci v tom království, kde kraluješ láskou věčnou! Amen.

17. MODLITBA APOŠTOLSKÝCH DUŠÍ

Věčné Slovo, jednorozený Synu Boží! Nauč nás pravé velkomyslnosti! Nauč nás Tobě sloužiti, jak toho právem zasluhuješ: abychom dávali a nepočítali, abychom bojovali a nedbali ran, abychom pracovali a netoužili po odpočinku, abychom se obětovali a nehledali odměny

jiné než vědomí toho, že jsme vyhověli
Tvé svaté vůli. Amen.

18. MODLITBA PŘED OBRAZEM UKŘIŽOVANÉHO

Ejhle, dobrý a nejsladší Ježíši, padám na kolena před tváří tvou a s největší vroucností své duše tě prosím a žádám: Vštěp do mého srdce živou víru, naději a lásku, pravou lítost nad mými hříchy a pevnou vůli se polepšiti, když hlubokou soustrastí a bolestí proniknut rozjímám a v duchu uvažuji o tvých svatých pěti ranách a o slovech, jež na tvé rty, ó dobrý Ježíši, vložil prorok David řka: „Zbodli ruce mé i nohy mé, sečtli všechny kosti mé!”

Plnomocné odpustky v den svatého přijímání; modlitba na úmysl sv. Otce.

C. J. A. et R.!

POZNÁMKY.

- ¹ Ž. 126, 1.
- ² Kol. 4, 3.
- ³ Sk. ap. 12, 5.
- ⁴ 2. Tim. 3, 12.
- ⁵ Sk. ap. 1, 14.
- ⁶ Mat. 7, 1.
- ⁷ Žid. 5, 1-3.
- ⁸ Mat. 12, 20.
- ⁹ Řím. 12, 5, Kolos. 1, 18, Ef. 4, 15.
- ¹⁰ Jan 17, 19.
- ¹¹ Mat. 5, 13.
- ¹² Jan 17, 17, 19.
- ¹³ Sk. ap. 1, 14.
- ¹⁴ Sk. ap. 2, 1-4.
- ¹⁵ 2. Mojž. 17, 8-13.
- ¹⁶ Judit 4, 12-13.
- ¹⁷ 2. Thessal. 3, 1-2.
- ¹⁸ Efes. 6, 18-20.
- ¹⁹ 1. Thessal. 5, 25.
- ²⁰ Mat. 17, 14-20.
- ²¹ Ef. 6, 10-12.
- ²² 1. Petr 5, 8-9.
- ²³ Mat. 17, 20.
- ²⁴ Mat. 17, 20.
- ²⁵ Duch sv. Terezie Ježíškovy, cena 20 Kč, Edice Smíru, Přerov, Šířava 7, 1928.
- ²⁶ Mat. 5, 13.
- ²⁷ Jan 4, 35.
- ²⁸ Mat. 9, 37-38.

- ²⁹ Dějiny duše, hlava 7. Školské sestry na Král. Vinohradech, Korunní 4.
- ³⁰ Jan 17, 19.
- ³¹ Hvězda z Lisieux; cena 12 Kč, stran 136, Edice Smíru v Přerově, 1929.
- ³² Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu, Edice Smíru 1924; cena vázané 26 Kč, stran 558.
- ³³ Z příručky pro členy SSTJ Po vůni tvých růží; cena vázané v plátně 12 Kč, poloplátěná 10 Kč; stran 134. Edice Smíru 1928.
- ³⁴ Na podporu kněžského dorostu je vybudován kanonicky zřízený spolek „Halěř sv. Vojtěcha“. Protektorem spolku jest J. M. ndp. arcibiskup pražský. Ústřední správa spolku je v Praze. Činnost spolku jest rozšířena na všechny diecése v Čechách a na Moravě a záleží v tom, že spolek rozšiřuje vhodné tiskoviny a uděluje podpory nemajetným hochům, kteří mají povolání k stavu kněžskému. Tohoto apoštolátu se může účastniti každý katolík modlitbou, prací a peněžitými podporami. Členové spolku mohou získati mnoho plnomocných i neplnomocných odpustků. Kromě denních modliteb za dobrodince slouží se měsíčně dvě mše sv. v opatském chrámu Páně emauzkém za všechny živé i zemřelé dobrodince a příznivce „Halěře sv. Vojtěcha“. Všechny dotazy a příspěvky se posílají na správu „Halěře sv. Vojtěcha“ v opatství Emauzském, Praha - II., 320.
- ³⁵ Jan 17.

O B S A H

ÚVOD

I. Proč se musíme modlití a obětovati za kněze a s kněžími?

1. Nač se málo pamatuje	9
2. Mužové utrpení a světla	14
3. Na cestách posvátných a nebezpečných	17
4. Svátá spolupráce	23
5. Ježíšův stesk a jeho prosba	26
6. Královna apoštolů	29
7. Bratří, modlete se za nás!	34
8. Spojme se v modlitbě a v obětech!	38
9. Oběť za kněze	45

II. Jak se za kněze modlila a obětovala sv. Terezie Ježíškova.

1. Karmel a kněžství	50
2. Svátá touha po kněžství	52
3. Kněžský ideál a modlitba	55
4. Mučednice za kněze	59

III. Sdružení apoštolátu a modliteb za kněžstvo.

1. Sdružení smírných obětí	63
2. Sdružení sv. Terezie Ježíškovy	66

IV. Zvláštní pobožnosti a modlitby za kněžstvo.

1. Růženec k sv. ranám Páně	72
2. Modlitba Ježíše Krista za jeho první kněze	73
3. Žalm 19	76
4. Modlitby za papeže	78
5. Církevní modlitba za diecésního biskupa	80
6. Církevní modlitba za duchovní představené a za družiny jim svěřené	81
7. Velkopáteční přímluva za duchovenstvo celého světa a za všechen svatý lid Boží	81
8. Modlitba o kněze podle Srdce Ježíšova	82
9. Modlitba za kněze	83
10. Modlitba o horlivé kněze a misionáře	83
11. K sv. Terezii Ježíškově	85
12. K sv. faráři z Arsu	86
13. Modlitby za zpovědníka	87
14. Modlitba smírná za kněze nevěrné	88
15. Za zemřelé kněze	89
16. Modlitba o zachování sv. víry v našem národě	89
17. Modlitba apoštolských duší	90
18. Modlitba před obrazem Ukřižovaného	91

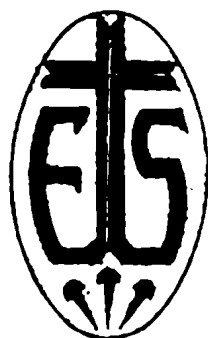
APOŠTOLÁT, NA KTERÝ SE ZAPOMÍNÁ

Podle J. E. Mossonga, O. S. B.

upravily a vydaly

sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie

v Přerově n. M., Šířava 7

Vytiskla

Společenská knihtiskárna v Přerově,

Masarykovo nám. 16

ODPUSTKOVÁ
MODLITBA KE
KRISTU PÁNU
KRÁLI

*Ježíši Kriste, uznávám
tě za krále světa. Vše-
chno, co bylo stvořeno,
pro tebe je stvořeno. Jed-
nej tedy se mnou podle
svého práva!*

*Obnovuji svůj křestní slib
a odříkám se zlého du-
cha i vši pýchy jeho i
všech skutků jeho. Sli-
buji, že budu žít jako
řádný křesťan. Zvláště se
zavazuji, že vynaložím
vše, aby zvítězila práva
Boží a tvé sv. Církve.*

*Božské Srdce Ježíšovo,
obětuji ti své nepatrné
skutky, aby všechna srd-
ce uznala tvé svaté krá-
lovství a tvůj pokoj aby
zavládl na celém světě.
Amen.*

*Plnomocné odpustky jednou
denně za obyc. podmínek: sv.
zpověď, sv. přijímání, návštěva
kostela a modlitba na úmysl
sv. Otce. Pius XI. 21.-II. 1923.*